

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: V. H. H.
státní příslušnost: X
t. č. pobytem: X
adresa pro doručování: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-902/ZA-ZA15-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal v Česku žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale posoudil jako nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Rumunsko. Žalobní námitky tento správný názor žalovaného nevyvrátily.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal v srpnu letošního roku žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 23. 9. 2025, č. j. OAM-902/ZA-ZA15-D07-2025 („rozhodnutí žalovaného“), zastavil řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Posoudil ji v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou. Příslušnost k jejímu posouzení má totiž podle čl. 12 nařízení Dublin III Rumunsko.
3. Při poskytnutí údajů k žádosti žalobce uvedl, že do Rumunska přicestoval dne 11. 1. 2023 za účelem zaměstnání. Pobýval tam až do listopadu 2024. Rumunsko mu udělilo vízum a následně pobytové oprávnění s platností do ledna 2024. O mezinárodní ochranu dosud v jiném státě nežádal. Jeho manželka a dcera jsou ve Vietnamu. Neměl žádné zdravotní omezení.
4. Při následném pohovoru žalobce uvedl, že v Česku má známé. Pracovní podmínky zde považuje za příznivější, ale přicestoval neoprávněně. V zemi původu má manželku, dceru, rodiče a sourozence. Je s nimi v kontaktu skrze sociální sítě. Problémy s vycestováním ze země původu neměl. Žádost o mezinárodní ochranu mu doporučil známý, aby získal oficiální pobytové dokumenty, mohl pracovat a vydělat peníze na splacení svého dluhu. Ve Vietnamu by na to dost peněz nevydělal. Neměl tam problémy se státními či bezpečnostními orgány, ani ho tam trestně nestíhali. Neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženskému přesvědčení, politickému přesvědčení, pohlaví či příslušnosti k sociální skupině. Nesetkal se tam se žádnými problémy.
5. V rámci doplňujícího pohovoru žalobce popisoval, že v Rumunsku pracoval jako svářeč ve výrobním podniku. Práce nebyla pravidelná, odměna byla nízká, a zprostředkovatel nedodržel slibovaný příjem ani pracovní dobu. Žadatel Rumunsko opustil kvůli těmto pracovním podmínkám. Jiné důvody pro odcestování z Rumunska neměl. Do Česka přicestoval, protože zde má známé. Jsou zde příhodnější pracovní podmínky, dokáže vydělat více peněz na splacení dluhu. Kromě nesnází se zaměstnavatelem se v Rumunsku nesetkal se jakýmkoliv problémy. V Rumunsku nemá kde bydlet a nemá tam známé. Opustil ho neoprávněně, proto by mohl mít v případě návratu problémy. Má také obavu, že bude mít problémy se zprostředkovatelem, kterému dluží peníze za cestu do Evropské unie. Měl pracovat v Rumunsku a splatit zprostředkovateli dluh. Peníze by musel zprostředkovateli splatit. V Evropské unii se nenacházejí žádní jeho příbuzní ani zde nemá jiné nejbližší sociální vazby.
6. Žalovaný určil jako příslušné k posouzení žalobcovy žádosti Rumunsko, protože žalobce měl do počátku roku 2024 rumunské pobytové oprávnění (blíže viz čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III). Následně žalovaný požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti. Na konci srpna 2025 Rumunsko akceptovalo převzetí žadatele.
7. V rozhodnutí se žalovaný zabýval i tím, zda v Rumunsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Na základě zprávy o rumunském azylovém systému z listopadu 2024 dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU či Rady Evropy a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Rumunsku. Skutečnost, že v Rumunsku ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí podle žalovaného o neexistenci jejich obav z tamního azylového systému. Podle přesvědčení žalovaného žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí.

8. Žalovaný zvažoval i použití čl. 17 nařízení Dublin III, který umožňuje členskému státu posoudit žádost i mimo rámec své příslušnosti. Posuzoval proto, zda existují výjimečné okolnosti, které by odůvodňovaly převzetí žádosti. Žalobce tu dlouhodobě nepobýval a nemá zde podstatné kulturně sociální vazby. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelné léky. V Rumunsku se setkal pouze s problémy souvisejícími s výkonem jeho zaměstnání. Neuvedl žádné námitky proti tamějšímu azylovému řízení.
9. Žalobce je navíc zletilý, samostatný a soběstačný. V Česku pobývá mimo zařízení pro ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu a dokáže si vlastními silami zabezpečit prostředky k pokrytí svých životních potřeb. Nemá tu žádné vlastní rodinné vazby ani jiné nejbližší sociální vazby. V Rumunsku bude moci po přicestování čerpat finanční nebo materiální přijímací pomoci. V případě problémů se zprostředkovatelem má možnost obrátit se na odpovědný úřad nebo policii, která mu zajistí bezpečí. Chráněná ubytovací zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu nabízejí bezpečné setrvání pro jejich uživatele. Žalovaný proto nenašel důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. Žalobce namítá, že žádal o udělení mezinárodní ochrany v Česku z důvodů obavy o svou bezpečnost v zemi původu a v zemi, která by podle tzv. dublinských kritérií měla jeho žádost posuzovat. V pohovorech k žádosti nedostatečně zdůraznil nebezpečí, které mu v případě návratu do Vietnamu nebo Rumunska hrozí. Během pohovoru došlo k určitému nedorozumění. Prvotní myšlenkou žalobce bylo usadit se v zemi, kde by mohl vydělat dostatečnou částku ke splacení svých dluhů. Z Rumunska pak také odcestoval z těchto pohnutek. Tím se však jeho situace změnila a zprostředkovatelé práce, kteří jsou součástí vykořisťovatelské mafie, mu vyhrožují fyzickou likvidací. Žalobci a jeho rodině vyhrožují také původní věřitelé ve Vietnamu.
11. Žalobce poté namítá, že Česko mělo převzít příslušnost k posouzení jeho žádosti na základě diskreční pravomoci dané mu čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce má totiž opodstatněnou obavu, že v případě jeho návratu do Rumunska mu zprostředkovatel, který zařídil jeho pracovní zařazení, fyzicky vážně ublíží nebo ho zabije. Výhrůžky smrtí či ublížením již od těchto zprostředkovatelů obdržel. Státní orgány v Rumunsku nedokáží žalobci zajistit bezpečí. V případě návratu do Vietnamu mu i jeho rodině původní věřitelé hrozí těžkým fyzickým ublížením a smrtí.
12. Česko by proto prostřednictvím žalovaného mělo využít čl. 17 nařízení Dublin III a jeho žádost posoudit navzdory tomu, že k tomu není příslušné. V Česku je totiž žalobce v bezpečí, zatímco v zemi původu a v Rumunsku nikoliv.
13. Žalovaný považuje žalobu za účelový pokus o dramatizaci azylového příběhu žalobce. Tvrzené argumenty ničím nepodkládá. Svou žádost žalobce odůvodnil snahou vydělat si zde peníze na splacení dluhu ve Vietnamu a v Rumunsku. Nikdy nehovořil o tom, že by v některé zemi v souvislosti s dluhem čelil vyhrožování. Pokusy o vyhrocení azylového příběhu se objevují poprvé až v žalobě. V porovnání se samotnými výpověďmi žalobce ve správním řízení se jeví účelově. Žalobce nikdy nehovořil o tom, že lidé, kterým v Rumunsku dluží, jsou členy „vykořisťovatelské mafie“. Tuto část žaloby považuje žalovaný za čisté účelovou.
14. Žalobce stejně tak nikdy nehovořil o tom, že celá jeho rodina čelí likvidaci ve Vietnamu. I tuto část žaloby považuje žalovaný za účelovou. Žaloba neobsahuje jedinou konkrétní

žalobní námitku, která by směřovala do rozhodnutí. Žalobce se omezuje na tendenční rozšiřování svého azylového příběhu bez sebemenšího pokusu konkrétním způsobem polemizovat s rozhodnutím, které má žaloba napadat.

IV. Posouzení věci

15. Žaloba *není důvodná*.
16. Žalovaný vydal své rozhodnutí v řízení podle nařízení Dublin III. Účelem tohoto nařízení je *určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země*. K určení tohoto státu je nezbytné vycházet z kritérií vyjmenovaných v kapitole III nařízení Dublin III (viz jeho čl. 3 odst. 1).
17. V této kapitole je čl. 12, podle jehož odstavce 1 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odstavce 4 pododstavce druhého pak platí, že pokud je žadatel držitelem povolení k pobytu, jehož platnost skončila před více než dvěma roky, a pokud žadatel neopustil území členských států, pak je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu. Z toho opakem (*a contrario*) platí, že *pokud platnost pobytového oprávnění skončila před méně než dvěma lety, pak stále platí příslušnost státu, který toto pobytové oprávnění vydal*.
18. Žalobce měl takové pobytové oprávnění od Rumunska. Jeho platnost skončila podle vyjádření polského orgánu ve spise dne 19. 2. 2024 (žalobce při poskytnutí údajů nesprávně hovořil o lednu 2024). Žalovaný tedy správně určil jako příslušné Rumunsko.
19. Pokud pak jde o obavy žalobce ze zprostředkovatele práce v Rumunsku, pak soud souhlasí se žalovaným, že související žalobní tvrzení nejsou věrohodná. Při pohovoru – u kterého měl tlumočníka a svým podpisem stvrdil obsah protokolu, vůči němuž neměl námitky – popisoval svůj dluh vůči zprostředkovateli práce a zmínil problémy, které by s ním mohl mít. Jak ale správně podotýká žalovaný, ani nenaznačil cokoli o vykořisťovatelské mafii či vyhrůžkách fyzickou likvidací, resp. obavách, že mu zprostředkovatel v Rumunsku vážně ublíží nebo ho zabije.
20. Žalobce přitom nijak nevysvětlil, proč o tom nehovořil již v řízení před žalovaným, jen zmínil blíže nespecifikované nedorozumění. Neuvedl ovšem, v čem mělo spočívat, a hlavně soudu nevysvětlil, proč takto své obavy nepopsal ve správním řízení, kde k tomu měl minimálně čtyři možnosti (při poskytnutí údajů, při dvou pohovorech a při seznámení se s podklady k rozhodnutí). Soud proto také dospěl k závěru, že žalobcova tvrzení uvedená v žalobě – podaná ve velmi obecné rovině bez bližší konkretizace či jejich doložení (např. kdy a jakou formu obdržel zmíněné výhrůžky) – nejsou věrohodná. Nemohou proto být ani důvodná.
21. Pro úplnost soud dodává, že mezi členskými státy EU stále platí domněnka vzájemné důvěry, pokud jde o úroveň ochrany základních práv. Pro její vyvrácení musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení, jež by podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, čj. 5 Azs 252/2019-41). Analogicky lze odkázat také na Protokol č. 24 o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, podle kterého se Rumunsko považuje za tzv. bezpečnou zemi původu, u které se předpokládá dostatečná míra vnitřní ochrany ze státních orgánů. Na ně se žalobce může v případě problémů se zprostředkovatelem obrátit. Žalobce jen opět bez bližší argumentace či podkladu tvrdí, že mu tamější orgány nezajistí bezpečí. Tím ovšem

nemohl prolomit domněnku bezpečnosti Rumunska a důvěru Česka v něj (viz také body 29 a 30 níže).

22. Ve vztahu k tvrzením žalobce týkajícím se jeho obav z návratu do Vietnamu je třeba uvést, že se netýkají předmětu tohoto řízení. Jeho výsledkem je pouze určení státu příslušného k projednání žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III. Tím je Rumunsko. Opodstatněností obav žalobce ve vztahu k zemi jeho původu se budou zabývat až příslušné rumunské orgány.
23. Pokud jde o námitky na poli čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tak je třeba uvést, že se podle něj může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda žalovaný při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, čj. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
24. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, čj. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.
25. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
26. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
27. Rozhodnutí žalovaného obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce za hodný zvláštního zřetele (viz body 8 a 9 výše). Žalobce nespadá do žádné z výše uvedených typových skupin. Jeho situace s nimi ani není srovnatelná.

Žalobce poté v žalobě (viz body 11 a 12 výše) nevznáší argumenty, které by mohly zpochybnit důvody, pro které žalovaný diskreční ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nevyužil. Jen zmiňuje soudem již výše posouzená (nedůvěryhodná) tvrzení o obavách z návratu do Rumunska, což doplňuje obecnou zmínkou, že v Česku je na rozdíl od Rumunska v bezpečí. Soud tedy v rámci velmi omezeného prostoru, který má při přezkumu práce žalovaného s čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, neshledal nic, proč by neměl obstát závěr žalovaného, že tu nejsou důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mělo namísto Rumunska o žalobcově žádosti rozhodovat Česko.

28. V řízení tedy nevyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít relevanci z hlediska uvážení žalovaného o použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. Odůvodnění žalovaného obsažené v jeho rozhodnutí je zcela dostačující. Žalobní námitka týkající se použití čl. 17 nařízení Dublin III proto není důvodná.
29. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný má podle judikatury vždy povinnost zabývat se otázkou, zda přemístění žadatele do příslušného členského státu nevylučuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Podle tohoto ustanovení platí, že přemístění do příslušného státu není možné, jestliže existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, čj. 1 Azs 248/2014-27). Žalovaný musí shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl tuto otázku řádně posoudit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44).
30. Ve vztahu ke každému členskému státu, který má být podle nařízení Dublin III příslušným k posuzování žádosti, pak žalovaný musí ve svém rozhodnutí uvést úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků. Pokud se taková úvaha neopírá o konkrétní důkazy nebo zcela chybí, vede to k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se však tomuto tématu v odpovídající míře věnoval (viz bod 7 výše). I z judikatury správních soudů z poslední doby vyplývá, že v tomto směru není Rumunsko problematické (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2025, čj. 17 Az 17/2025-26, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2025, čj. 22 Az 3/2025-44).
31. S ohledem na uvedené soud nemohl žalobním námitkám vyhovět. Žalovaný postupoval správně, pokud jako stát odpovědný za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu určil Rumunsko.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
33. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
34. Žalobce spojil se žalobou i návrh na přiznání odkladného účinku. Soud o něm už ale samostatně nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto*

rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 18. listopadu 2025

Martin Kopa v. r.
samosoudce